

WOCHTZCHÉE „DIKTÜONEEMAKILT”

MAIT JÜRIADO

Wochtzchée (Taavi Tulevi)
„Diktiõoneemakilt”
Ulmeplaadid 2006

Wochtzchée ehk Taavi Tulevi näol on tegemist ühe omapäraseima noore eesti elektronmuusikuga. Katkestanud lapsepõlves viiuliõpingud, jõudis ta taas muusikani arvuti vahendusel, tehes katsetusi kultusprogrammi Soundclub abil enese tekitatud keskkonnahelidega. Taavi Tulevi käekirja iseloomustab nii abstraktne kui ka täpselt struktureeritud elektrooniline helisümbioos. Meloodiatele ja harmooniatele on ta tihti lähenenud üsna ebaloogiliselt – moonutades ning segades ja ilmestades neid ootamatute kõlade ja instrumentidega. Artistinime Wochtzchée kasutab Taavi Tulev oma loomingu sügavama ja hüpnootilisema pooluse tutvustamisel.
Allikas: www.ulmeplaadid.ee

Kas teate, kuidas kõlab CD-plaat läbi kõrvaklappide või kõlarite siis, kui seda edasi kerida? Kuidas CD-pleier, suutmata heli kiirelt esitada, allub ikka meie korraldustele „edasi liikuda”, võttes lasterribalt katkendliku *sound*’i, mis kostab meieni kummalise krõbinana, suutmata meile heli „õigesti” esitada? Kui lugu on igav – mõni hetk ju vahel ometi viskab üle –, vaatame, mis edasi saab. Või on vaja helikandjal mingi teatud punkti ni jõuda. Just nagu filmikassetiga – vajutame vaid nupule „forward” ning ootame, mil pilt muutub või CD-krabinal meile midagi öelda on, et siis jälle „play’d” vajutada.

Terve Wochtzchée plaat ongi üks suur „forward-nupp”. Ainult et me ei pea sellele isegi vajutama – kui plaat käib, on see nupp juba sees. Seda imeplikku *forward*-krõbinat kuuleb peaaegu igas loos. Või siis, kui ka ei kuule, on ikka mingi seos krudina-krabinaga olemas, tahes või tahtmata, vältimatult kuuleb seda ikkagi. See krudin on saajaks algusest lõpuni. Ning sellega kaasneb kogu muu helisümbioos, see põhiline muusikaallikas, aluspõhi, mis jääks tegeliku *forward*’iga meil võib-olla üldse kuulmata. Aga nüüd me kuuleme ka kõike muud ja tajume seda selgelt, nagu meile oleks antud uus sisekõrv kuulmaks asju, mida senini isegi ette ei suutnud kujutada. Taavi Tulev oleks meile justkui installeerinud uue kuulmise. Me jõudsime uude muusikadimensiooni, olgu selle nimeks kas või „forward”.

Aga mis selles krudinas siiski juhtus? „Esimeses krudinas”, olgu, ka järgmistes, võiks olla üksainuski noot juures. Üksainuski noot! See ootusärevus valdas esimesed seitse minutit ja keris sekund-sekundilt üha enam tugevamaks tundeks. „Nüüd ta ehk tuleb, nüüd on õige aeg siseneda sel üksikul noodil?!”, arvas sisevaist, aga midagi ei juhtunud. Hämmastav, kuidas mõni muusikapala võib tunduda nagu värske vesi näkku keset sügavat und, just siis, kui seda kõige vähem ootad. Olgugi et

see mõnikord ärritab, õrritab ja naerab sinu üle, kuid ometi pälvib ta imestust sügaval hingesopis. Seda „värsket vett“ ei tulnud, kuigi ma nii kohutavalt ootasin.

Aga mis siis tuli? „Rongad“. Müstiline mees kesk põldu, keda rongad nokivad – sellise pildi loob silme ette. Jälle! Aga väga põnev! Äkki peaks ka biidi käima panema? Arvatavasti nii mõnigi, mina nende hulgas, suudaks *underground*'is ja strobovalguses muusikainirvaanasse minna, end tantsuga nii füüsiliselt kui ka psüühiliselt läbi loputada. Ja see ei vaja mingit hingelist pingutust, hing on juba muusikas sees. *Sound* on õige. Kuidagi hingele lihtsalt omane, olgugi et Taavi sõnutsi nõuab lugude kirjutamine hingelist pingutust. Aga eks see nii peagi olema – helilooja pingutab selleks, et kuulajal kergem hakkaks.

Möödas on umbes seitse minutit? Jälle see seitse minutit! Äkki nüüd? See

noot... üksainus? Üksainus noot, ma ütlen! Need oleksid justkui pragunenud huuled, mis jooki manguvad. Aga midagi hakkab lähenema! See pole üksainus noot. See on midagi veel paremat. Kuulake! Janu oli meeletu ning värskel kannuvesi kustutab janu, niisutades pragunenud huuli. See lausa joovastab! Seda joovastust nimetab Taavi „abstraktseks peomuusikaks“, lühendina APM, ehk *abstract party music*. Mida see täpselt tähendab, ei teagi. Stiililiseltki on seda raske mingisse patta panna. Aga meditatiivseks kisub asi küll. See muusika on mõeldud kindlalt neile, kes otsivad soolaselt koogilt magusat kirssi, või neile, kes eelistavad eksootilist küklööpi tavalisele eesti metsloomale. Ja muide, Wochtzchée pidavatki alternatiivse versiooni kohaselt tähendama küklööpi, kes elab merepõhjas ja tuleb sealt siis maailma valitsema. Millise meie (sise)muusikamaailma ta aga tegelikult vallutab, peab igitüks ise kogema.

